

i Beskedenhed sige — ingenlunde doktrinær, og hvis det ærede Medlem kan fremføre bedre Grunde end dem, der hidtil har staaet til hans Disposition, for at søge frem ad de Veje, nu vel, saa kan vi diskutere det, men jeg maa advare ham imod, at vi kommer dybt ind paa dette i Forbindelse med Forhandlingen om det foreliggende Lovforslag, thi hverken tror jeg, at dette at knytte en Voldgiftsinstitution til Forligsinstitutionen vil være heldigt, idet det vil bevirke, at der ganske simpelt vil blive tillagt Mæglingsarbejdet en minimal Betydning, fordi Voldgiftstanken staaer bagved, ej heller tror jeg, at en indgaaende Forhandling om denne Sag er mulig indenfor den Tid, som kan stilles til Disposition til Behandling af dette Forslag, idet vi nødigt en Gang til skulde forlænge Gyldigheden af den gældende Lov om Forligsmandsinstitutionen. Jeg synes, det vilde være om ikke en Falliterklæring, saa dog et Svaghedstegn for den høje Rigsdag, hvis den ikke nu kunde i den Tid, der er givet den, bringe denne Sags Behandling til Afslutning. Det er en Sag, der dog baade gennem den Belastningsprøve, den har været udsat for lige siden 1910, ligger fuldt opklaret for den høje Rigsdag, og som, hvad Formen i Forslaget angaar, er saa let gennemskuelig, at man skulde synes det muligt at tage Stilling til Enkeltheder i Løbet af ganske kort Tid.

Idet jeg da paa ny takker de ærede Ordførere for den Tilslutning, man i det store og hele har givet Forslaget, henstiller jeg endnu en Gang, at man til den velvillige Behandling i Udvalget, som jeg ikke nærer Tvivl om, at Forslaget vil faa, knytter ogsaa en hurtig Behandling, saaledes at vi kan naa at faa en Forligsmandslovgivning endeligt færdig inden 1. Februar i Aar.

Lundberg: Jeg skal kun gøre forholdsvis faa Bemærkninger i Anledning af det, der er fremført fra forskellige ærede Taleres Side, siden jeg sidst havde Ordet. Jeg vil gerne først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. P. Munch, og jeg skal forudskikke den Bemærkning, at naar jeg ikke i mit første Indlæg paa nogen Maade omtalte Spørgsmaalet om tvungen Voldgift, var det af to Grunde: for det første af den Grund, at der findes ikke nogen Art af Forslag om tvungen Voldgift

i det foreliggende Forslag til Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder, og for det andet, fordi der ikke i Kommissionen fra nogen Side er stillet Forslag om tvungen Voldgift. Det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte, at det var en Misforstaaelse at tro, at det radikale Venstre havde stillet et Forslag om tvungen Voldgift, saaledes som man kender den rundt om i Udlandet. Ja, jeg tror nu heller ikke, der er mange, der har gjort sig skyldig i den Misforstaaelse, i alt Fald ikke af dem, der kender til dette Forslag. Thi hvis de har blot den ringeste Anelse om, hvad det indeholder, vil de straks blive klare over, at det har intet som helst med tvungen Voldgift at gøre, ikke Spor. Men da nu det ærede Medlem har talt saa varmt og dygtigt, som han kan, og har søgt at overbevise Rigsdagen om, at tvungen Voldgift var noget godt og rigtigt, var det maaske af Betydning, at man lod Rigsdagstidenden tilflyde Ordlyden af det lille Forslag, som er stillet af det ærede Medlem med flere i Arbejdskommissionen. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse det Par Linier op. Man vil se, at man tager først en lang, lang Række Forbehold for til Slut at ende med at foreslaa at lovfæste noget, som enhver Statsminister kan gøre under enhver som helst Situation, nemlig gaa til Rigsdagen og bede den om at vedtage en Lov, som siger, at saadan og saadan skal det være. Det lyder saaledes: „Naar Forligsmanden efter at have forsøgt at mægle mellem Parterne i en foreliggende eller truende Arbejdsstrid har erklæret sig ude af Stand til at fremsætte Mæglingsforslag, eller naar et fremsat Mæglingsforslag er blevet forkastet, og Forligsmanden anser en fornyet Indgriben fra hans Side for formaalsløs, og naar Arbejdskonflikten heller ikke har kunnet bringes til Ophør gennem en af Parterne paa Forhaand tiltraadt Voldgiftskendelse“ — det vil altsaa formentlig sige en Kendelse, afsagt ved frivillig Voldgift — „; kan han, hvis Arbejdsstriden efter hans Skøn vil udsætte meget omfattende Samfundsinteresser for Fare, henstille til Statsministeren at foranledige, at det foreliggende Stridsspørgsmaal gøres til Genstand for Voldgift i Overensstemmelse med de i dette Afsnit indeholdte Bestemmelser“. Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde herom: og Statsministeren kan ogsaa selv tage Initiativet: